

lagte Tillægsbevillingslov have optaget den Bemyndigelse, som er givet Finantsministeren ved Lovens af 30te Juni 1850 om Erstatning for Krigsskade, til at afholde de deri omtalte constante Udbetalinger, da troer jeg, at dette ikke er nogen ganske rigtig Opfattelse. Der er ved denne Lov allerede givet en Tillægsbevilling til den almindelige Finantslov. Det var den første Tillægsbevilling til Finantsloven; den anden Tillægsbevilling er den nærværende, og, hvis Rigsdagen blev længere samlet, var det meget muligt — og jeg er i Bestodelse af Stof dertil — at der vilde blive forelagt en tredje. Thi der er passeret adskillige Udgifter, som ikke vare kjendte og ikke med saadan Noagtighed, at de kunne udtrykkes i Tal, forudsete paa den Tid, da Udkastet til den nu foreliggende Tillægsbevilling blev forfattet, men hvorpaa Regjeringen vistnok maa begjære Approbation af den næste Rigsdag, adskillige Udgifter nemlig, vedkommende det saakaldte Billefte Bombardement paa Fredericia 1848, som Regjeringen er pligtig at bære, efterhaanden som Kravene gjøres. Det er vistnok temmelig Ubetydeligt, der er Spørgsmaal om, men Summens Størrelse gjør Intet til Sagen; de have maattet afholdes og afholdes, inden dette Forslag er fremlagt; men de ere saa seent komne til Udtælling, at jeg ikke har troet, at der var tilstrækkelig Anledning til at bebyrde Rigsdagens Forhandlinger af det nærværende Lovforslag med en yderligere Opførelse af disse enkelte Summer, men har foretrukket at foreslå et Udkast derom for den næste Rigsdag, og da erholde den fornødne Approbation. Disse faktiske Omstændigheder har jeg kun tilladt mig at fremhæve, for at godtgjøre, hvorledes der ifølge Forholdenes Natur kan tænkes flere Tillægsbevillingslove, hvad Udgiftsiden angaaer. Hvad Indtægtssiden angaaer, da forholder det sig paa samme Maade. Der kan ogsaa tænkes forskjellige Tillægsbevillingslove, og det Indtægtssiden angaaer, som ikke behøve at staae i nogen Forbindelse med Udgiftsbevillingerne eller at komme samtidigt med dem. Regjeringen har saaledes forelagt en Tillægsbevillingslov til Finantslovens Indtægtsside, naar man vil udtrykke det skarpt, idet der nylig er emaneret en Lov, hvorved Regjeringen er bemyndiget til

at udstede 2 Millioer Creditbeviser i det nærværende Finantsaar; det er en ligefrem Indtægtssidebevillingslov til Finantsloven, og saaledes vilde det Samme være Tilfældet, naar der havde andre Indtagter, som vare indflydte i Finantskassen, hvorpaa der ikke allerede havde Approbation ved den almindelige Finantslov, hvilket nu ikke har været Tilfældet, og Regjeringen behøver naturligviis ikke, for at bringe Balance i Tillægsbevillingen, endnu engang at begjære en Bemyndigelse til, hvad man engang har en fyldestgjørende Lovbemyndigelse til. Saa enig jeg altsaa i Realiteten er med Udvalget i, at ingen Finantsminister ordentligviis kan fremlægge Forslag til en Tillægsbevillingslov, uden tillige at gjøre Rede for, at Statskassen enten ved Resourcer, som allerede ere bevilgede den, eller ved yderligere Resourcer, der foreslaaes bevilgede den, er istand til at afholde dem, saa ondt gjør det mig, at jeg ikke kan tiltræde den anden Anskuelse. Skulde imidlertid det Dulle, der saaledes er udtalt fra Udvalgets Side, senere blive deelt af hele Rigsdagen og navnlig maa skee som en Følge af Forslag fra Statsrevisiøns Side, saa er det en Selvfølge, at jeg ikke lægger saadan Vægt paa en saadan blot formel Betragtning, at jeg saa skulde være derimod.

S. W. Hansen: Da den høitærede Finantsminister selv har meent, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Tillægsbevillinger til Finantslove skulde indeholde en Beregning af de Indtagter, hvorved Udgifterne skulde dækkes, bedst vilde finde sin Afgjørelse ved Forslag fra Statsrevisorerens Side, skal jeg ikke videre indlade mig paa at imødegaae den Anskuelse, han i denne Henseende har gjort gjældende; men jeg skal kun tillade mig at ansøre som min Formening, at jeg troer, at en saadan Tillægslov ogsaa bør have en Indtægtsside, der paaviser de Indtagter, hvormed Udgifterne skulde dækkes; men, som sagt, det er kun en formel Bemærkning af Udvalget, og da den høitærede Finantsminister med Hensyn til Sagens Realitet har erklæret sig enig i, at det maatte være af Bigtighed for Thinget at vide, hvorledes Udgifterne skulde bestrides, skal jeg ikke for Tiden opholde Thinget dermed. — Det